

НС уведомителен бюлетин

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1157

18.05.2025 (136)

Хитлер във война : Какво се е случило в *действителност?*

от A.V. Schaerffenberg

Част 4

Глава 3: Райнхард Хайдрих

Предаността на най-великите е да се сблъскват с риска и опасността и да играят на зарове за смъртта."

Фридрих Ницше

"За самопреодоляването", част втора, *"Тъй рече Заратустра"*

Може да се каже, че Германия е загубила Втората световна война не само преди нейното начало, но и още през 1931 г., две години преди избирането на Хитлер за канцлер, когато той все още се бори за власт. През тази година Ханс-Тило Шмидт, неуспял собственик на фабрика за сапун, си осигурява незначителна длъжност в *Chiffrierstelle* или "Службата за шифри" на германската армия чрез брат си Рудолф, тогава началник на сигналния

корпус. По това време криптографите в *Chiffrierstelle* са усъвършенствали, след близо десет години интензивен труд, машина за шифриране, която далеч изпреварва всички криптиращи устройства, изобретени дотогава. Известна като "*Енигма*,"тя запазва тайната на германските военни заповеди от всякакви външни опити за разчитането им.

През ноември Шмидт отива в Гранд хотел във Вервие, Белгия. Там той предава поверителни документи, разкриващи тайната работа на "*Енигма*," на френски таен агент срещу 10 000 марки (около 30 000 долара в днешни пари). "Благодарение на коварството на Шмид - пише Саймън Сингх в своята история на криптоанализа, - за съюзниците вече беше възможно да създадат точно копие на германската военна машина *Енигма*" (146). Операцията по окончателното разбиване на кодираните ѝ съобщения е наречена от агентите на британските тайни служби "ултрасекрет". Благодарение на един аполитичен предател, предал страната си за пари, един свят щеше да приключи. Но дори и *Ултра*" не е достатъчна, за да спечели войната за Съюзниците, особено по море, където кодовете на *Кригсмарине* все още не се поддават на дешифриране. В началото на 1943 г. обаче британците заловили подводница, на борда на която все още имало част от кода. Предатели от *Абвера* (германското военно разузнаване) предоставят останалата част и оттогава кампанията за подводниците внезапно се проваля. Капитаните на разрушителите на Кралския флот и Военноморските сили на САЩ знаеха местонахождението на всички германски подводници и продължиха безмилостно да ги обстрелват с дълбочинни бомби.

Събитията, довели до този важен обрат във Втората световна война, започват с тайната борба, която се води в Третия райх между две от неговите по-малко известни фигури: Вилхелм Канарис и Райнхард Хайдрих. По ирония на съдбата и двамата са стари приятели. Хайдрих, ръководител на *SS Sicherheits Dienst* [SD] (Службата за сигурност на SS), е служил при Канарис във флота през 20-те години на XX век, а бившият му началник се издига до поста шеф на *Абвера* през 1935 г. През следващата година Хайдрих става ръководител на *Гесмано* (*Geheime Staatspolizei*, Държавна тайна полиция, еквивалент на ФБР или Скотланд ярд). Неговото задължение е да издирва шпиони и предатели, като същевременно насърчава шпионажа във вражеските страни. Обикновено тези задачи са били в компетенциите на *Абвера* - предполагаемо неполитическа организация, занимаваща се стриктно с военни проблеми. Но С.Д. беше необходима, за да се противопостави на идеологическите противници - както чуждестранни, така и местни - които искаха да унищожат националсоциализма с всички възможни средства. Хайдрих се оказва гений в побеждаването на тези невидими врагове и до

голяма степен успява да обезсили ефективността на тайната разузнавателна технология, като бързо проследява шпиони и предатели, подаващи на Англия жизненоважната информация, благодарение на която *Ултра* работи.

Не по-малко успешен е и в офанзивните тайни операции. Описван от Микелсон като "несъмнено най-зрелищния преврат през цялата война", Хайдрих така манипулира параноята на Сталин с умелото използване на убедителна дезинформация, че маршалът отговаря, като убива собственото си висше командване на Червената армия. Цялостната загуба на професионалните военни лидери на Съветския съюз се проявява в унизителни неуспехи от страна на малка Финландия през 1940 г. и в непрекъснатия успех на силите на Оста в Русия през следващата година.

На 27 септември 1941 г. Хайдрих е назначен за протектор на чешката територия. Официално е назначен, за да въведе ред в тази проблемна и непродуктивна страна, но тайно и най-вече за да издирва шпионска група, заподозряна, че действа в самия Вермахт. Хайдрих извежда чехите от феодалното славянство, което доминира над тях от Средновековието, с цел да ги направи членове на модерната европейска общност. До началото на 1942 г. плановете му се развиват толкова бързо, че чехите се превръщат в най-продуктивния, прорайхски настроен народ от всички окупирани народи - трансформация, която е още по-забележителна с оглед на всеобщата им омраза към Германия по-малко от година преди това. Успехът на Хайдрих се крие в решимостта му да превърне чешката държава в идеалната националсоциалистическа държава, в която нейните жители вече не се чувстват принадлежащи към някаква незначителна, малка страна, а ценни, допринасящи членове на един обединен континент. Те започват да мислят за себе си не толкова като за чехи, колкото като за европейци, които се борят за общото си съществуване не само с германците, но и с французите, скандинавците, унгарците, испанците и т.н.

Докато с едната си ръка Хайдрих укрепва Чешкия протекторат, с другата унищожава предателството и шпионажа на нелегалните врагове на Райха. Той тръгва по техните следи и затваря един след друг шпиони, което има катастрофални последици за британското военно разузнаване. Но през февруари 1942 г. Хайдрих прави шокиращо откритие: Паул Тюмел, агент на германския *Абвер*, шпионира за Съюзниците. Вместо да ликвидира Туеммел, Хайдрих го освобождава и го кара да го следи. Предателят отвежда следователите на СД до най-високите нива на *Абвера*, може би дори до стария приятел на Хайдрих, Вилхелм Канарис.

Хайдрих не знае за дълбоката омраза на Канарис към националсоциализма и за ужасните, дори решаващи вреди, които той вече е нанесъл на Германия.

Така например през лятото на 1940 г. Канарис, като ръководител на военното разузнаване на Третия райх, получава заповед да проправи дипломатически път за сътрудничество с Вишистка Франция, а след това и с Испания, където Хитлер е трябвало да се срещне съответно с Филип Петен и Франсиско Франко. Фюрерът смята, че сътрудничеството им е толкова важно, че иска да се обърне лично към тях. Той беше силен почитател на френския маршал, който остана на страната на победената си страна в най-мрачния ѝ час през юни предишната година, докато такива като Шарл Де Гол и други, които започнаха войната с Германия, оставиха Франция на произвола на съдбата, като избягаха в Англия.

Хитлер е избрал подходящия момент за срещата си. На 3 юли корабите на Кралския флот започват непровокирани и подмолни атаки срещу френския флот, който е мирно на котва в северноафриканските си пристанища - алжирските Оран и Мерс-ел-Кебир. Бомбардировачите от самолетоносача "*Арк Роял*" се завръщат на 6 юли, когато опитът им да потопят френския военен кораб "*Дюнкерк*" е отразен, но не и преди британско торпедо да удари натоварена с дълбочинни заряди летяща машина и да убие 150 души от екипажа. Два дни по-късно още бомбардировачи от HMS *Hermes* атакуват френския флагман *Richelieu* в Дакар и отново са отблъснати от защитниците. Още в края на септември (от 23 до 25) Чърчил се опитва да загуби френските военноморски сили в Западна Африка. При опита му да завземе гарнизона в Дакар французите се сражават толкова яростно, че повреждат сериозно два британски бойни кораба (HMS *Barham* и *Resolution*) и изпращат опита му за инвазия.

Тези победи възстановяват френското самочувствие след поражението от германския Вермахт и нанасят сериозни удари върху британския морал, особено в Кралския флот. През първите два дни на английската агресия срещу някогашните им съратници са убити 1297 френски моряци; още повече са ужасно опарени от моретата с горящ нефт, а корабите им са потопени или тежко повредени. Чърчил твърди, че набезите срещу неговия съюзник отпреди едва два месеца са били с цел да се предотврати загравването на корабите от Германия. Но Хитлер никога не се е интересувал от френския флот; той не е имал намерение да разхищава ценните си петролни резерви, предназначени за "Панцерите", за скъпи и уязвими военни кораби.

Вследствие на това той разрешава френските кораби да бъдат обслужвани и дори въоръжавани единствено от френски моряци съгласно специална разпоредба, според която опитите на германци, италианци или британци да завладеят флота ще доведат до неговото спиране, преди да бъде превзет. С

други думи, Фюрерът направи невъзможно за себе си или за някой друг да открадне френските кораби. Чърчил знаеше това, както и останалата част от света, защото споразумението беше публикувано на първа страница във всички големи вестници на Земята. Въпреки че съюзниците продължават да представят Хитлер като ненадежден лъжец, една тайна военноморска конференция, проведена в щаба му във Волфсшлухт на 20 юни 1940 г., доказва, че той е вярвал в това, което казва. Великият адмирал Раедер докладва по отношение на френския Върховен флот: "Фюрерът желае да се въздържа от предприемането на каквито и да било мерки, които биха засегнали френската чест".

Истинският мотив на Чърчил да заповяда страхливата операция е да отмъсти на Франция за наглостта ѝ да подпише примирие с подлите нацисти, въпреки че по време на кампанията през 1940 г. той предава френската армия на терен, осигурявайки ѝ поражение (вж. по-долу). Чърчил има и други мотиви за агресия. В просъюзническата *"Илюстрирана енциклопедия на Маршал-Кавендиш за Втората световна война"* се признава: "Казано направо, Чърчил е искал да нанесе мощен удар на ниска цена, за да активизира британското национално и международно мнение. Както пише той във *Втората световна война*: "Ето я тази Великобритания, която толкова много хора бяха отброявали и изключвали, за която чужденците бяха предполагали, че се тресе на ръба на капитулацията пред могъщата сила, изправена срещу нея, която нанасяше безмилостен удар на най-скъпите си вчерашни приятели и си осигуряваше за известно време безспорното командване на морето" (sic, британските военноморски сили са отблъснати от френските защитници)" (т. I, 229).

Според същия източник (226, 227), когато предложил военни действия срещу "най-скъпите си вчерашни приятели" на командирите на Кралския флот Норт и Сомървил, те били "ужасени и изумени". Повече от двадесет години по-късно (през 1962 г.) адмиралът на флота (в оставка) сър Джон Х. Д. Кънингам все още се гърчи при самия спомен за въоръженото предателство на Чърчил спрямо изненадан съюзник като "ужасяващо срамно; ужасяващо глупаво" (229). Водейки тотална война - не само срещу неутрална страна, но и срещу бивш съюзник отпреди само осем седмици - Чърчил извърши истинско военно престъпление от първа степен. В деня след неговата подмолна атака французите прекъсват дипломатическите си отношения с Великобритания, след което в отговор изпращат бомбардировач срещу Гибралтар. Чърчил се отказа от обявяването на война, тъй като това би дало на Хитлер това, което искаше: военен съюз с французите.

Омразата към двуличните британци никога преди това не е била толкова

силна във Франция и Хитлер се опитва да се възползва от народните настроения, като иска от Петен съюз срещу Англия. С оглед на последните събития маршалът се чувства длъжен да се подчини, така че перспективите за френско-германско сътрудничество изглеждат добри. Генерал Франко беше още по-нетърпелив да се включи в битката. Той се радваше на възможността да се притече на помощ на Райха в момент на криза, точно както германците му бяха помогнали да постигне победа в Испанската гражданска война. Но преди фюрерът да се срещне с Петен и Франко, за да потвърди съюзите им, Канарис лично ги информира строго поверително, като един стар войник своите братя по оръжие, че Германия е обречена да загуби войната и двамата държавници, ако обичат страните си, никога не трябва да се съгласяват на каквато и да е сделка с Хитлер. Те бяха изумени от подобна новина, но тъй като тя идваше не от кого да е, а от ръководителя на собственото военно разузнаване на Германия, бяха склонни да му повярват, въпреки непрекъснатата поредица от успехи на Хитлер на всички фронтове по онова време.

Особено Франко е уязвим за подривната дейност на шефа на *Абвера*, тъй като е стар личен приятел на вманиачения Канарис, в чийто кабинет виси голяма снимка не на неговия фюрер, а на испанския генералисимус. Когато Хитлер посещава Петен, маршалът, макар и все още приятелски настроен, по необясним начин отхвърля всички предложения за сътрудничество; отношението му е променено. За подкрепата му срещу Англия Хитлер предложи да възстанови френския флот, но дори тази безпрецедентна щедрост не разколеба Петен. Година по-късно, в началото на юли, войнствеността на Чърчил срещу някогашния му съюзник не стихва, когато той започва мощна инвазия в неутрална Сирия. Френските защитници са смазани, но не и преди да нанесат около 2500 жертви на британците. Подобна агресия - завземането на френска територия, избиването на хиляди френски цивилни граждани в терористични атаки и потапянето на френски кораби с голям брой жертви - бяха повече от достатъчно основание за маршала да обяви война на Англия. Но Канарис беше отровил съзнанието му със сериозни съмнения за бъдещето, несигурност, която му пречеше да вземе правилното решение.

След разочароващата среща с Петен, Хитлер получава подобен отказ в Хендея, на испанската граница, от Франко, чието завземане на Гибралтар би осигурило победа в Средиземноморието и неизбежно в Северна Африка. Това е операцията, която по онова време е на първо място в съзнанието на фюрера. Той искаше съюз между Германия, Италия, Франция и Испания, който да прогони британците от Средиземноморието. Без дипломатическия

саботаж, извършен от Канарис, такъв съюз несъмнено щеше да бъде сключен и ходът на войната коренно да се промени в полза на Оста. Дипломатическият саботаж на Канарис обаче не свършва във Франция или Испания. Той се опитва по същия начин да разубеди България, която има ценни петролни запаси, да се присъедини към Оста, но не успява, когато цар Борис се съюзява с Райха на 1 март 1941 г. В знак на малодушно отмъщение Канарис поръчва на монарха да бъде отровен две години по-късно.

Подобно на други аристократи, които заговорничат в сянка срещу собствения си народ, Канарис "никога не е изпитвал недостиг на пари, за да поддържа комфортен и културен живот у дома" (Манвел, 41) - дори в най-мрачните дни след Първата световна война, когато обеднелите германци гладуват с милиони. Син на индустриалец от Рур, той е решен да запази наследственото си богатство над всички други съображения. Възможно е да е имало и друг фактор, който не само разбираемо да е породил заклетата му омраза към националсоциализма, но и да го е отличавал от колегите му предатели. Канарис вероятно е бил еврейн. Известен загадъчно сред най-близките си приятели като "малкия левантинец" (Манвел, 39), той имал родови корени не в Германия, а в Ломбардия, където евреите управлявали процъфтяваща търговска общност още от времето на италианския Ренесанс. В едно непотвърдено съобщение (Britton, 26) в бележка под линия се споменава, че "Вилхелм Канарис" всъщност е роден като Мозес Майербер. Манвел и Френкел подчертават вероятния му неарийски произход, като обясняват, че Канарис "дори е успял (с помощта на фалшиви документи) да въведе евреи в *Абвера*, хора като полковниците Симон и Блох" (140). С евреи, ръководещи собственото му военно разузнаване, Хитлер едва ли би могъл да очаква да спечели войната.

През пролетта на 1942 г. Хайдрих започва да смята Канарис (или Майербер?) за най-опасния предател в Третия райх. Според офицера от *СД* Валтер Шеленберг Хайдрих "всъщност е бил сигурен, че Канарис е издал датата на нападението на Запад, но въпреки това все още не е искал да действа срещу него. Той щял да изчака и да събере повече доказателства. Не бива да се оставяте да бъдете приспани от него - предупреди ме Хайдрих. Все пак щеше да дойде денят, в който Канарис щеше да бъде наказан за всички щети, които беше нанесъл на режима" (Schellenberg, 405-6). Всъщност Канарис не само е информирал британците за настъплението на Германия срещу Франция, но и два пъти ги е предупреждавал за предстоящото нападение срещу Съветския съюз (Manvell, 150).

Канарис най-сетне става предпазлив сред лоялните елементи във Вермахта. Фелдмаршал Вилхелм Кайтел "дори го е порицал за непрестанните

предупреждения, които като ръководител на военното разузнаване е смятал за свой дълг да отправя" (Manvell and Fraenkel, 150). А Хайдрих започва да се приближава до предателя на Абвера. "Сега за пръв път забелязах признаци на вътрешна умора у Канарис - спомня си Шеленберг. "Той беше изморен от непрекъснатия междуособици. Ледената тактика на Хайдрих от последните месеци започваше да показва своя ефект. Чувстваше се несигурен и неспокоен и, или поне така ми се струваше, изпитваше нещо като физически страх от Хайдрих" (Шеленберг, 406). Впечатлението на Шеленберг се потвърждава от един от ранните биографи на Канарис; адмиралът в повратен плащ "откровено се страхуваше до смърт от Хайдрих, когото веднъж нарече "най-умният от зверовете". Въпреки че никога не е изглеждал нервен с Хитлер, колкото и трудни да са били обстоятелствата, едно телефонно обаждане от Хайдрих го тревожеше през целия ден" (Абшаген, 202).

Издаденият в паника Канарис уведомява британците, че ако Хайдрих не бъде ликвидиран веднага, след няколко седмици те ще загубят всичките си контакти в Германия. В една честна борба германците винаги са побеждавали и ще продължат да побеждават, докато окончателната победа стане тяхна. Единствената надежда на Съюзниците за оцеляване беше шпионажът. Чешката витрина на Хайдрих също беше попаднала под окончателно обмисляне за прилагане във всички окупирани територии, където ръководеха аристократите от тежката германска армия. Според Микелсън Хайдрих "не е очаквал нищо по-малко от това да замени неефективната и корумпирана армейска администрация във Франция и доста вероятно във всички територии. Съюзническите лидери в Москва и Лондон бяха ужасени. Какво би станало, ако Хайдрих и СС завладеят всички територии и привлекат за ефективно сътрудничество десетки милиони французи, белгийци, холандци, датчани, норвежци, поляци, славяни, украинци и бели руснаци, обединени в супердържава на СС? Войната можеше да бъде загубена! Ясно е, че Хайдрих е най-опасният човек в Третия райх и той трябва да бъде елиминиран на всяка цена."

Разтревожен от сериозността на ситуацията, Чърчил нарежда на няколко емигрирали чешки убийци да бъдат спуснати с парашут близо до Прага. Сутринта на 27 май те атакуват откритата, неохранявана кола, в която се вози Хайдрих. Тяхната ръчна граната избухва върху ходовата част и го ранява смъртоносно. Той се задържа болезнено няколко дни, след което умира в 4:30 ч. сутринта на 4 юни 1942 г. След убийството му *Африканският корпус на Ромел* е тежко разгромен при Ел Аламейн, а само няколко седмици по-късно 22 дивизии на 6-та армия с 330 000 души са обкръжени при Сталинград - двете най-решаващи битки на Втората световна война. И в двата случая

Чърчил и Сталин са знаели бойните планове на германците, преди те да излязат на бойното поле.

Вероятно нищо не олицетворява по-ярко повратната точка, достигната със смъртта на Хайдрих, от войната в морето: Моментът на убийството му бележи абсолютния връх в съдбата на германската подводна кампания, когато са потопени 190 съюзнически кораба - най-големият брой, постиган някога от подводниците. Още от следващия месец успехите им намаляват. Не е случайно, че до убийството му страните от Оста печелят, но след това започват постоянно да губят.

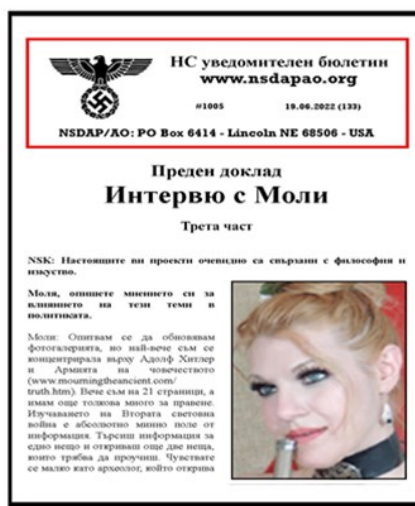
Хайдрих може би е бил само на няколко дни от арестуването на Канарис и закриването на пропития с евреи *Абвер*, което неминуемо ще има фатални последици за всички заговорници в Генералния щаб. Но след убийството му разследващите от Гестапо са отклонени от очевидно по-належащ шпионски кръг вътре в Германия, известен като *Die rote Kapelle* ("Червеният оркестър"). Тя е създадена и ръководена от Леополд Трепер, евреин-комунист, който след войната емигрира в Израел. Подобно на колегите си в *Абвера* и Генералния щаб, предателите на Трепер са дилетанти от висшата класа, включително американска еврейка и "обеднял пруски аристократ" (Манвел, 166). Тази подстрекателска измет, известна дори сред самите себе си като "комунистическата аристокрация", също се радва на считаните за интелектуално модерни флиртове с марксизма от съветски тип, за да се разграничи от вулгарните нацисти.

С помощта на Трепер (10 000 марки, мобилни печатници и няколко радиопредавателя) те все пак създават "организация за разузнавателна дейност и насърчаване на политическа пропаганда, която в значителна степен застрашава нацистката военна машина" (Manvell, 166). Червеният оркестър поставя свои агенти в генералния щаб на Луфтвафе, в Службата за наблюдение на чуждестранните предавания и дори в самото германско правителство. Въпреки че *Червеният оркестър* на Трепер в крайна сметка е унищожен от Гестапо и ДС, неговото преследване и ликвидиране отвлича вниманието от Абвера и армията.

Междувременно следователите от контраразузнаването не могат да повярват, че собственото военно разузнаване на Германия е люпилня на предатели. В годините след убийството на Хайдрих Канарис отново играе ролята на най-смъртоносния рак на Германия, докато не е разкрит при неуспешния опит за покушение срещу Хитлер на 20 юли 1944 г. Осем месеца по-късно "малкият левантинец" умира гол на бесилото. Твърде късно! Дотогава той и колегите му предатели от Генералния щаб бяха снабдили Съюзниците с всичко необходимо, за да спечелят войната. Хитлер

приличаше на сляп боксьор, борещ се с превъзхождащи го по численост противници, които знаеха всеки ход много преди той да го направи.

Както пише Микелсън, "съюзническите лидери в Лондон и Москва знаеха точно какъв е залогът. Убийството им на **СС-обергрупенфюрера** Райнхард Хайдрих гарантираше, че Третият райх ще бъде смазан в съюзническите клещи на огромното число."

NSDAP/АО е най-големият в света
Доставчик на националсоциалистическа пропаганда!
Печатни и онлайн периодични издания на много езици
Стотици книги на много езици
Стотици уеб-сайтове на много езици

